

jeg meget vilde beklage, paany kom til at staa i det Tilfælde, at der ikke var nogen overensstemmende Vedtagelse af Finantsloven af de to Thing, saa skal jeg dog berolige det ærede Medlem med, at der ikke er nogen Norm foreskrevet for Formen af foreløbige Bevillingslove, at der ikke er nogen Norm foreskrevet for Formen af foreløbige Love overhovedet, og at det jo altsaa vilde være den letteste Sag af Verden for en Regjering, der vilde sætte sig ud over Rigsdagens Bevillingsmyndighed, at vælge en anden Form, hvor Forskellen mellem, om Udgifterne stode paa § 26 eller paa § 28, var aldeles ligegyldig.

Da jeg har Ordet, skal jeg kun endnu kort tilføie, at jeg meget vilde beklage, om Thingets Flertal vilde følge den Opfordring, som lød fra det ærede Medlem af dette Thing, der først havde Ordet i Dag. Jeg kan kun indstændig fraraade Thinget at gaa den Vej, og jeg behøver selvfølgelig ikke at erindre Thinget om, at dersom det gaar den Vej, saa bærer ogsaa det, og det alene, Ansvaret for Følgerne.

Ligesom jeg ofte nok har haft Leilighed til at høre det ærede Medlem for Ribebyens Amts 5te Valgfreds (Holstein) Betragtning af den konstitutionelle Konflikt, saaledes tror jeg ogsaa, at det høie Thing ofte nok har haft Leilighed til at gjøre sig bekendt med mit Standpunkt. Det høie Thing vil altsaa vide, at Regjeringens Maal ingenlunde er, ingeninde har været eller vil blive Gjennemførelsen af en Regjeringsabsolutisme, Regjeringens Maal er kun at bringe Forfatningen, saaledes som den er, til Anvendelse saaledes, som Meningen var, da Forfatningen blev givet. Det forholder sig ganske vist saaledes, at der ikke er nogen grundlovsmæssig Grændse for Anvendelsen af, hvad den første ærede Taler kaldte Folkethingets og Landsthingets og Kronens eller Kongens absolute Veto. Men det forekommer mig at være en Selvfølge, at en henholdsvis Brug af dette Veto sætter enhver af de Tre, der ere i grundlovsmæssig Besiddelse af et saadant Veto, i Stand til at standse hele Statsmaskineriets Gang. Dette har ikke været, det kan ikke være Grundlovens Mening. Naar der her og saa mange andre Steder siges, at Regjeringen sætter sig ud over Folkethingets Bevillingsmyndighed, da vil det være unøjsligt, om man ved Siden heraf mindebes, at Regjeringen aldrig har sat sig ud over Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Regjeringen har stillet sig saaledes, at den ikke vil være nogen Hindring for, hvad Rigsdagens to Afdelinger enes om, saaledes at fortaa, at de Bevillinger, den Finantslov, som begge Rigs-

dagens Afdelinger enedes om, den vilde Regjeringen enten bruge, naar den ansaa det for at være forfarligt af Hensyn til Statens Interesser, eller ogsaa vilde den overlade til dem, der havde vedtaget en saadan Finantslov, en saadan Bevilling, Ansvaret for at bringe den i Anvendelse. Det er i mine Tanker den fuldstændig rigtige konstitutionelle Stilling for en Regjering lige over for den samlede Rigsdags Bevillingsmyndighed.

Formanden (Berg): I det jeg henholder mig til min Indsigelse i Mandags mod Conseilspræsidentens da fremtatte Paastand mod Retsgyldigheden af Folkethingets Behandling af de foreløbige Love, skal jeg i Anledning af den Dmtale, denne Sag har faaet i Dag, og navnlig i Anledning af Conseilspræsidentens yderligere Bemærkninger, tilføie, at Conseilspræsidenten mangler Hjemmel for den Paastand, at foreløbige Forslag, naar de forelægges ved privat Initiativ, kun eller, som Conseilspræsidenten tilføiede, selvfølgelig kun kunde behandles paa sædvanlig Maade gennem alle Stadier her og kun faae Betydning, naar de faae Lovgivningsmagtens 3 Faktoreres Samtykke. For denne Udtalelse foreligger der hverken i Grundloven eller Forretningsordenen nogen som helst Hjemmel, og Henvisningen til 1858 som Præcedens sauner al Grund, thi det Spørgsmaal, der da forelaa, havde for det Første aldeles ingen Lighed med heromhandlede, og for det Andet blev det Forsøg, der da gjordes, forkastet af selve Folkethinget. Forretningsordenens § 10 udtaler i Henhold til den Ret, der er givet Folkethinget ved Grundlovens § 44, Følgende: „Lovforslag skulle være affattede i Lovsform. De skulle, hvad enten de fremkomme fra Regjeringen eller fra Landsthinget eller fra eet eller flere af Folkethingets egne Medlemmer, forelægges i et Møde“. Dette er slet med de to foreløbige Love, de ere forelagte i et Møde, og det paabydes ikke i § 25, at Forelæggelsen af foreløbige Love alene kan ske af Regjeringen. Det er Regjeringens Pligt at forelægge saadanne Love — og for at opfylde denne Pligt har Regjeringen ingenlunde nogen Ret til at stille nogen Betingelse, som den kan fordrø efterkommet, inden Forelæggelsen finder Sted, hvad Conseilspræsidenten har gjort — men det er ligesaa utvivlsomt Thingets Ret til enhver Tid, uafhængig af, hvorledes Regjeringen opfylder sin Pligt, selv at forelægge de af Regjeringen udstedte foreløbige Love. Dette maa jeg fastholde her, og jeg kan ikke tillade, at der i den Henseende gjøres noget Angreb paa Folkethingets grundlovsmæssige Ret.